

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΝΕΑΝΙΣΚΟΣ (Ματθ. 19, 16-25)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας, στις 18/8/1991)

1. Δύσκολο για τους ανθρώπους, εύκολο για τον Θεό

Στο Ευαγγέλιο που ακούσαμε σήμερα, ο Κύριος μας είπε, ότι το να σωθεί ένας άνθρωπος «με το σπαθί του» είναι αδύνατον. Κατά άνθρωπον είναι αδύνατον. Και μόνο στο Θεό είναι δυνατόν. Τα λόγια αυτά, φαίνονται απογοητευτικά. Ερωτάμε λοιπόν: «Πώς κατέληξε σ' αυτό το συμπέρασμα ο Χριστός; Τι θέλει να μας πει;»

Τον ρώτησε ένας νεαρός:

-Τι να κάνω για να σωθώ;

-Να τηρήσεις τις εντολές του Θεού, του απάντησε.

-Ποιές εντολές;

-Το ου φονεύσεις, ου μοιχεύσεις, ου κλέψεις, ου ψευδομαρτυρήσεις. Και να αγαπάς τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου.

-Όλα αυτά τα τηρώ ακριβώς και με συνέπεια από την νεανική μου ηλικία. Απ' όταν ήμουν δηλαδή παιδί. Μου λείπει κάτι ακόμα; Χρειάζεται να κάνω ακόμα κάτι;

Του απάντησε ο Χριστός:

-Αν θέλεις να γίνεις τέλειος, άφησέ τα όλα αυτά που έχεις. Πούλησέ τα, μοίρασέ τα σε φτωχούς και έλα να με ακολουθήσεις.

Και τότε ο νεαρός, «απήλθε λυπούμενος». Γιατί είχε πάρα πολλά. Η καρδιά του είχε κολλήσει σ' αυτά και απεδείχθη ότι αγαπούσε πιο πολύ την περιουσία του από ότι τον Θεό και την ψυχή του.

-Δύσκολο να μπει πλούσιος στον Παράδεισο, είπε ο Χριστός.

Έμειναν κατάπληκτοι οι μαθητές. Αν ένας τέτοιος άνθρωπος που τήρησε όλες τις εντολές δεν σώζεται, ποιός θα σωθεί;

Γιατί μίλησε έτσι ο Χριστός; Διότι ό,τι έχει κανείς το αγαπάει. Κολλάει η ψυχή του σε ό,τι έχει και σε ό,τι θαυμάζει από τον εαυτό του και από το περιβάλλον του. Είναι πιο εύκολο, λέει ο Χριστός, να περάσει η γκαμήλα από την τρύπα της βελόνας, παρά ένας πλούσιος, ένας άνθρωπος που χορταίνει από τα επίγεια, να μπει στη Βασιλεία του Θεού.

-Και ποιός τότε θα σωθεί; ρωτάνε οι απόστολοι.

Απαντάει ο Χριστός:

-Παρά ανθρώποις τούτο είναι αδύνατο. Μόνος του ο άνθρωπος δεν σώνεται. Παρά δε Θεώ, τα πάντα δυνατά εστι.

2. Η πιο στραβή ιδέα του κόσμου

Ερώτημα. Τι μας λέει ο Χριστός; Λόγια απογοητευτικά ή λόγια παρήγορα;

Η απάντηση είναι: Όποιος ακούει ανόητα και επιπόλαια, νομίζει πως ο Χριστός λέει λόγια απογοητευτικά. Αφού μόνο στο Θεό είναι δυνατόν να σωθεί ο άνθρωπος και από μόνος του δεν μπορεί να σωθεί, άρα να απογοητευθούμε.

Όχι αδελφοί μου. Λάθος αυτό το συμπέρασμα. Αφού είναι δυνατόν στο Θεό να σωθούμε, άρα να έχουμε ελπίδα και ενθουσιασμό. Γιατί; Γιατί είμαστε άνθρωποι ταπεινοί, αδύνατοι, αμαρτωλοί. Και ο καθένας, ανάλογα με την ευσέβεια που έχουμε, την γνώση που έχουμε και τα πάθη που έχουμε, μικρά και μεγάλα, κολλάει ο νους μας πότε στο ένα πότε στο άλλο, πότε σε όλα μαζί και τελικά διαπιστώνουμε, πως για την ψυχή μας, έχουμε δυσκολία να κάνουμε κάποια μεγάλη θυσία για να σωθούμε. Μας είναι δύσκολο να τα κλωτσήσουμε και να τα καταπατήσουμε όλα ώστε να μπορέσουμε να σωθούμε «με την αξία μας».

Όμως, αυτό ακριβώς είναι που λέγει ο Χριστός. «Παρά ανθρώποις τούτο αδύνατόν εστι». Να καταφέρει δηλαδή ένας άνθρωπος, απ' όταν γεννηθεί μέχρι που θα πεθάνει, σε μεγάλη ηλικία, να μην κολλήσει ο νους του πουθενά. Να καταφέρει να τα καταφρονήσει όλα, όλες τις ημέρες και όλες τις στιγμές, και να είναι σε όλα πάντοτε τέλειος.

Αλλά η σωτηρία μας δεν είναι αδύνατο πράγμα, γιατί ο Θεός είναι

παντοδύναμος και πανάγαθος.

Πού λοιπόν είναι η ελπίδα μας; Μας το υπενθυμίζει η Εκκλησία μας σε κάθε ιερή ακολουθία. Όταν τελειώνει η προσευχή μας, λέει ο παπάς: «Δόξα σοι Χριστέ, ο Θεός, η ελπίς ημών δόξα σοι» «Δόξα σοι Χριστέ, η ελπίδα μας» Συ είσαι η ελπίδα της σωτηρίας μας. Δόξα σοι. Και έτσι μαθαίνουμε να έχουμε την ελπίδα μας στο Χριστό.

Ας θυμηθούμε την διήγηση του Ευαγγελίου για τη θεραπεία του εκ γενετής τυφλού. Μια μέρα τον συνάντησε ο Χριστός. Του έβαλε λάσπη στα μάτια και τον έστειλε να πλυθεί στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ. Και έγινε καλά. Τότε έπεσαν πάνω του οι φαρισαίοι σαν τα κοράκια.

-Ποιός σε έκανε καλά;

-Κάποιος άνθρωπος που τον έλεγαν Ιησού.

-Ημέρα Σάββατο σήμερα, του λένε. Αυτός που σ' έκανε καλά, είναι αμαρτωλός. Και εκείνος και συ που δέχτηκες τη θεραπεία.

-Εγώ δεν ξέρω αν είναι αμαρτωλός. Εγώ ξέρω ότι μ' έκανε καλά, τους απάντησε.

Τέλος πάντων, τον κατηγορούν, τον κακολογούν, αλλά εκείνος δεν αρνείται τον Χριστό, Εκείνον που τον ευεργέτησε.

Τον βρίσκει μετά ο Χριστός και του λέει:

-Συ πιστεύεις στον Υιόν του Θεού;

Ρωτάει ο τυφλός:

-Και ποιός είναι Κύριε, για να το δείξω ότι πιστεύω;

Του απαντάει ο Χριστός:

-Αυτός που μιλάει μαζί σου.

Και τότε ο πρώην τυφλός, προσκύνησε τον Χριστό και του είπε:

-Πιστεύω Κύριε. Πιστεύω. Και τον προσκύνησε.

Τι σημαίνει αυτό;

Για να σωθούμε, χρειάζεται πρώτα να πιστεύσουμε στο Χριστό. Και μετά να το

δείξουμε ότι πιστεύουμε στο Χριστό, με έργα. Ποιά έργα; Τα έργα της πίστεως. Ποιά είναι τα έργα της πίστεως; Το ότι τον δοξάζουμε σαν Θεό και σωτήρα μας και ότι τον προσκυνούμε.

Λέγει η Αγία Γραφή: «Ούτως ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον», τόσο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, «ώστε τον Υιόν αυτού τον μονογενή έδωκε ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν έχει ζωήν αιώνιον». Όποιος πιστεύει σ' αυτόν, να έχει ζωή αιώνιο. Να μην κινδυνεύει να την χάσει. Το πρώτο λοιπόν αδελφοί μου για το οποίο πρέπει να διερωτώμεθα, είναι: «Εγώ πιστεύω στον Υιό του Θεού;»

Άμα καρδιά και νους δυσκολεύονται να απαντήσουν ότι «πιστεύω στον Χριστό σα σωτήρα μου και Θεό μου», τότε ό,τι και να κάνεις, όσα καλά έργα και να κάνεις, κοντά στη σωτηρία δεν είσαι. Γιατί η σωτηρία «παρά ανθρώπους» είναι αδύνατη. Γιατί; Διότι σωτηρία σημαίνει να πας κοντά στο Θεό, στον Παράδεισο, στην ιδιοκτησία του Θεού, στην χαρά και στις δωρεές του Θεού. Αλλά για να σου τα δώσει αυτά ο Θεός, πρέπει να έχεις καλή προσωπική σχέση μαζί του. Όχι να έχεις δικές σου ιδέες και να κάνεις αυτό που αρέσει σε σένα είτε καλό, είτε κακό. Να είσαι δηλαδή «πλούσιος» στο μυαλό σου και να νομίζεις ότι τα ξέρεις όλα, ότι τα καταλαβαίνεις όλα καλά και ότι τα αντιμετωπίζεις μόνος σου όλα καλά.

Αυτή η ιδέα είναι η πιο στραβή ιδέα του κόσμου και η πιο μεγάλη αμαρτία. Αυτή είναι η αμαρτία του διαβόλου. Πιστεύει δηλαδή, ότι είναι χορτάτος, πλούσιος με την ιδέα πως δεν χρειάζεται να λαβαίνει υπ' όψη του τον Θεό και να υπακούει στο το θέλημά του.

3. Όταν υπάρχει πίστη όλα είναι δυνατά

Ας ξαναγυρίσομε στο Ευαγγέλιο. Είπε ο νεαρός στο Χριστό:

-Διδάσκαλε αγαθέ, τι αγαθό πρέπει να κάνω για να πάω στον Παράδεισο;

Και ο Χριστός του απάντησε:

-Είναι λάθος να λες: «τι αγαθό, τι καλό να κάνω για να πάω στον Παράδεισο;» Γιατί «ουδείς αγαθός ει μη εις ο Θεός». Χωρίς τον Θεό, έξω από τον Θεό, αποσυνδεδεμένο από τον Θεό, δεν υπάρχει αγαθό. Ένας είναι ο αγαθός, ο Θεός. Άμα ενωθείς με τον Θεό όλα γίνονται καλά. Άμα χωριστείς από τον Θεό τίποτε δεν υπάρχει καλό. Ούτε εσωτερικό, ούτε εξωτερικό.

-Καλά, θα πει κανείς. Και το καλό μου φαί, το καλό μου σπίτι, το καλό μου

αυτοκίνητο, τα καλά μου χρηματάκια; Όλα αυτά δεν είναι καλά;

Και οι καλές μου πραξούλες, όσες έχω κάνει, δεν είναι καλές;

Τι καλό να είναι αδελφέ, άμα δεν σε ωφελήσουν για την αιώνια ζωή; Όταν έχουν ημερομηνία λήξεως και μετά χάνουν την αξία τους; Γι' αυτό, το μόνο ουσιαστικά καλό στον κόσμο αυτό είναι ο άνθρωπος να φροντίσει να ενωθεί με τον Κύριό μας Ιησού Χριστό και κάθε καλό έργο να το κάνει για την δόξα Του.

Πώς ενωνόμαστε; Όταν κάνουμε στον εαυτό μας πολλές φορές την ημέρα το ερώτημα: «Συ πιστεύεις εις τον Υιόν του Θεού;»

-Πιστεύεις Γιάννη, Δημήτρη, Μαρία, στον Υιόν του Θεού; Τον προσκυνείς; Τι σημαίνει «τον προσκυνώ;»

Να, αυτή την στιγμή ήλθαμε όλοι στην Εκκλησία να προσκυνήσουμε τον Χριστό. Τι είναι αυτό; Ένα τολμηρό βήμα, για τη Βασιλεία του Θεού.

Αλλά το μεγαλύτερο τρέξιμο προς τη Βασιλεία του Θεού είναι η Θεία Κοινωνία. «Ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα έχει ζωήν αιώνιον» Γιατί ο Χριστός, ο μόνος αγαθός, έδωσε τον εαυτό του σε μας να τον παίρνουμε μέσα μας, όχι μόνο με την πίστη, αλλά και σωματικά και να γινόμαστε και εμείς αγαθοί. Γιατί «το αίμα Ιησού Χριστού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας».

Ας τελειώσουμε με κάτι σημαντικό, που καμιά φορά το ξεχνάμε. Είμαστε Εκκλησία για να ευεργετούμε ο ένας τον άλλο.

Τι να την κάνει ο άλλος την αγάπη σου, να του δανείσεις μια βελόνα και να την πάρεις πίσω; Όταν στο τεράστιο πρόβλημά του, της σωτηρίας του, εσύ στάθηκες αδιάφορος, καρδιά παγωμένη;

-Μα εγώ θα τον βοηθήσω για την αιώνια ζωή, ο απλός άνθρωπος;

Ναι, εσύ. Το κήρυγμα της αιώνιας ζωής δεν θέλει σοφία. Πόνο θέλει και ενδιαφέρον. Τίποτε άλλο. Και αυτή την διακονία πρέπει όλοι να την αναλαμβάνουμε, γιατί είναι η μεγαλύτερη δοξολογία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο οποίος εκείνο που είναι αδύνατο σ' εμάς, το κάνει εύκολο. Και σώζει όποτε θέλει τον ληστή και την πόρνη. Είπε ο ληστής: «Μνήσθητί μου Κύριε», και σώθηκε.

Μετενόησε ο άνθρωπος δυό λεπτά πριν ξεψυχήσει; Ενώθηκε με τον Χριστό; Τον δέχθηκε σωτήρα και λυτρωτή του; Ζήτησε να λάβει την Θεία Κοινωνία;

Ε, τότε σώθηκε αμέσως δια της χάριτος του Χριστού.

Ας δοξάσουμε τον Κύριο για την απέραντη φιλανθρωπία του. Και ας εντείνουμε τον αγώνα μας για να κερδίσουμε την αιώνια ζωή που μας προσφέρει. Αμήν.-